

Terence Geurts

Perfekte imperfectie

Zijn afwezigheid had een wezen in mijn buik gecreëerd die bij de zachtste herinnering al aan de muren van mijn ingewanden begon te krabben.

Alles aan Dariy trok me aan. Zo erg zelfs dat ik ervan overtuigd was dat hij een Russische spreuk op me had losgelaten. Al kon ik me niet voorstellen dat er positieve Russische spreuken bestonden voor homo's.

Toch was het de imperfectie binnen de perfectie wat hem hem maakte en wat mijn aandacht met een ijzeren grip vasthield. Zijn licht gekantelde donkere ogen met lang gekrulde wimpers. De slag die zijn haar maakte, wat hij er ook aan deed. Het kuiltje wat maar aan één kant van zijn gezicht verscheen wanneer ik hem zover kreeg te lachen. Zelfs de missende tand die je alleen kon zien wanneer zijn glimlach overging in een grijns en zijn hele gezicht een jeugdige ondeugd kreeg. Zijn lichaam, wat haar had op de plekken waar het hoorde en zachte huid op plekken waar het licht er het beste op kon vallen.

Op verloren dagen in een ver verleden na, sportte hij niet. Gezegend met het metabolisme van een jonge hond en de bouw alsof hij minstens drie keer per week in de sportschool te vinden was.

Bovenal was het zijn geur wat me in een houdgreep hield. Hij droeg parfum en douchte dagelijks, maar dat leken alleen

maar obstakels. Zijn eigen geur verstoppt achter de façade van toevoegingen.

Het werd mijn persoonlijke doel om erachter te komen wat zijn specifieke geur nou eigenlijk was. Een zoektocht die gepaard ging, vol genoeg, met aanrakingen en goed getimede advances.

We hadden afgesproken dat ik langs zou komen, wat inmiddels minstens vier keer per week was. Ik zou in de ochtend komen, wat me een perfecte timing leek.

Ik stond, geheel per ongeluk natuurlijk, tien minuten eerder voor zijn deur.

"Ah, nog niet gedoucht?"

"Dat ga ik nu dan even snel doen."

"Absoluut niet."

Ik begroef mijn gezicht in zijn nek en nam alles tot me wat de zongebruinde huid te bieden had. Vage slaap wat nog rond hem hing, de wasverzachter van zijn verschoonde beddengoed, maar daar tussendoor was de herkenning.

De geur was er altijd al geweest, vermengd met alles van buitenaf, maar nu kreeg ik het geconcentreerder toegediend dan ooit.

"Ben je me aan het besnuffelen?"

"Vind je dat erg?"

"Stink ik niet?"

"Je hebt geen idee wat je geur met me doet?"

"Ik voel wat tegen mijn been aanporren, dus ik heb een redelijk vermoeden."

Ik wilde elke plek op zijn lichaam bekijken, kussen en ruiken. Zijn aura overspoelde me en ik hoopte dat het de mijne zou laten verdwijnen. Dat de plekken op zijn kruin, onder zijn armen, bij zijn pik, samen een vol bouquet zouden vormen waar ik een aantal bloemen van mocht hebben.

"Ik ken je geur, nu ben je altijd een deel van mij."

"Perfect."

Mijn geheugen heeft blinde vlekken als het op details aankomt, maar zijn aura kreeg een permanente plek in mijn herinneringen, een waar ik altijd naar toe kon om weer omarmd te worden door zijn wezen.

Na alles smeekte ik God, of Goden, of wie ook maar luisteren wilden, of dat nooit zou vervagen. Of de essentie altijd in mijn geheugen mocht blijven, onveranderd. Als mijn verjarende geheugen zijn gezicht moest vergeten, laat me dan alsjeblieft zijn geur houden.

Hij was drie jaar jonger dan ik en de jeugd hield hem nog altijd in haar web. De jonge vreugde bleef aangewakkerd, ondanks alles wat hij al mee had moeten maken, al werd het keer op keer op de proef gesteld.

Naar hier gekomen vanachter het ijzeren gordijn, meegewaaid op de zwakke bries van zijn ex. Ze waren maanden uit elkaar, maar hij had beloofd zijn status niet te veranderen, zodat Dariy hier kon blijven. Wetende hoe zijn situatie in Rusland was en dat hij niet terug kon. Al was ik ervan overtuigd dat hij dat niet vanuit goedheid deed, maar vanuit de hoop dat Dariy bij hem terug zou komen.

Zijn familie deed er alles aan om zijn bestaan weg te schrobben. Er bestond geen Darij meer, laat staan een versie met een lamme pols. Alles van wie hij was, afgekeurd en vervloekt. Het enige wat fijne dingen op wist te roepen aan zijn afkomst waren liedjes in zijn moedertaal. Neuriënd naast me op bed, wat overging tot fluisterende melodieën waarmee hij zijn vingers over mijn borst liet dansen.

Het was niet de seks wat ons aan elkaar verbond, het waren alle momenten daartussen. Alle momenten van oprechtheid en bekentenissen van pijn en vreugde. Allemaal gepaard met die geur.

Onze band versterkte bij elke ontmoeting, bij elke aanraking en elke lach die we deelden. Zijn afgesloten bagage ging langzaamaan open. Depressies uit het verleden, zijn hond die hem meer aandacht gaf dan zijn ouders, stiekeme afspraken met een jongen in een park in alle vroegte, met de kans betrappt te worden, wat daar een hele andere uitkomst zou geven dan hier.

Ik wist dat hij niet perfect was, dat was onmogelijk, maar hij maakte het me niet gemakkelijk om dat ook echt te geloven. Er moesten imperfecties zijn die niet toevoegden aan de perfectie zelf. Er moesten aanwijzingen zijn dat hij een volwaardig en imperfect persoon was. Ik ging er naar op zoek, hopende iets te vinden wat hem uit de ether zou plukken en vast zou maken in de echte wereld.

Ik betrapte mezelf erop dat ik zelfs mijn gezicht begroef in zijn gebruikte onderbroeken, in zijn slippers en shirts. Hopend op iets wat me af zou stoten, of op zijn minst zou bewijzen dat hij wel degelijk een echt mens was met gebreken. Maar dat kon

ik er nooit uit halen. Alles kwam samen tot één herkenbare geur, de geur waar ik geen genoeg van kon krijgen.

Dit alles was natuurlijk een imperfectie van mezelf en een inbreuk op hem, al zou hij het niet erg gevonden hebben. De schuld die ik voelde was nooit sterk genoeg om de drang te onderdrukken om toch te ruiken. En nu ben ik blij dat ik het gedaan heb, met de weet dat het hem in mij heeft geëetst.

Ik wilde niet opgeven met zoeken naar gebreken, raakte er door geobsedeerd, er moest iets zijn. En alsof het lot medelijden met me had, me een verzetje wilde geven, dook de imperfectie op.

De pijn in zijn rug, waar hij de vier maanden dat we samen waren al mee kampte, bleek toch geen overbelasting te zijn. Toch niet iets wat een fysiotherapeut weg kon masseren, of wat een goede nacht slaap kon genezen.

Perfectie heeft een prijs en de deurwaarders kwamen drie weken na de diagnose aankloppen.

Drieëntwintig jaar en van binnenuit weggevreten door de kanker.

Alles stond stil en het is daarna op halve snelheid verder gegaan, zelfs na al deze jaren. Het beeld van zijn ingevallen gezicht op het eind bezocht me iedere nacht, maar werd verdreven door het gezicht met de jeugdige grijns.

Ik was bij hem, elk moment, hoe afschuwelijk pijnlijk ook, tot het laatste moment en tot ver daarna. Nu verblijft hij in mij, gevormd tot alles wat die zomer ons heeft mogen bieden. Hij was gelukkig die zomer, dat waren zijn laatste woorden, hij was gelukkig met mij.

En nu, zelfs na al die jaren, keer ik terug in mijn geheugen. Terug naar hem, naar zijn geur. De geur die toen als thuis voelde, die ons nu samen houdt. Samen in zijn perfecte imperfectie.

© Terence Geurts, september 2025

Ik ben Terence Geurts (1996) en woon momenteel in Duiven, al verhuis ik dit jaar naar Palermo, Italië. Gek genoeg stort ik me over het algemeen op horror, maar dit verhaal sprak me aan door de persoonlijke connectie. Ik haal vooral inspiratie uit schrijvers als Stephen King, Madeline Miller, André Aciman, en nog veel meer. In mijn werk probeer ik, zelfs als het een onmenselijk of wreed verhaal is, het menselijke naar boven te halen. Mijn eerdere werk; "Moribund and Peristaltic desire" is gepubliceerd onder mijn Engelse pen naam Terence B. Foss.